

DVORANA HGZ-a I ILUZIONISTI

Continental
Cagliostro Theatre Uferini
Etablissement ersten Ranges
— Direktion: Paolo Uferini. —
Vornehmstes und größtes Institut der Zauberbranche

Vorführung d. neuesten Sensations-Pfeifen. — Pantomimen mit feenhafter Ausstattung. o o o

Inhaber der schönsten Illusionen, sowie Geister und Gespenster. o o o o o o o o o

Einziges Geschäft
in diesem Genre, welches ein so reichhaltiges Programm aufzuweisen hat.
Große prächtige orientalische Bühnen-Ausstattung
Absolvierte Engagements über erstklassige Spezialitäten-Bühnen.

Übernahme
der größten Etablissements des In- und Auslandes.
Kur-Stadtheater, Zirkule usw. auf eigene Rechnung oder Prozente.
Abendfüllendes Programm
Pro Abend 2 Abteilungen.
Dekorationen, Maschinen, Requisiten und Apparate repräsentieren einen Wert von 30.000 Mark.
Demonstrationen in deutsch. Sprache.

Laibach den 27 Sept. 1906

Hochw. Verwaltung des Musikvereins zu Ljubljana

Sie Ehrenbesuch des Continental Cagliostro Theatre Uferini nehme ich sehr an. Sie abgegebene Aufträge zu erfüllen ist mir sehr lieb. Ich bitte Sie Uferini um die Güte, Cagliostro nicht privat aufzutreten. Sprechen Sie mit mir. Ich bin Ihr ergebener Diener.

Künster. Herr Dir. Uferini lassen Sie sich von mir mit dem besten Dank für die Aufnahme der beiden Rückfragen nehmen. Wenn mir sehr lieb ist, Sie mich. Ich bin sehr dankbar für die Aufnahme der beiden Rückfragen.

retto

Dokument na naslovnici pronašli smo u arhivu HGZ-a prilikom odabira materijala iz razdoblja secesije za međunarodni projekt *Partage plus*, koji obuhvaća digitalizaciju europskih predmeta, umjetničkih djela i građevina iz razdoblja secesije. Na projektu smo surađivali s Muzejom za umjetnost i obrt, vodećim partnerom projekta *Partage* za Hrvatsku. Iz ovog pisma se iznjedrila priča o HGZ-u kao prostoru za priredbe čiji je sadržaj miljama daleko od klasične glazbe.

Krajem rujna 1906. Paolo Uferini, direktor i vlasnik „Kontinentalnog Cagliostro kazališta Uferini“, piše iz Ljubljane upravi HGZ-a i raspituje se za cijenu iznajmljivanja dvorane za tri večeri u listopadu. U zaglavlju čitamo: „Poduzeće prvoga ranga. Najistaknutiji i najveći institut čarobnjaštva. Demonstracija najnovijih senzacija. Pantomime i vilinska oprema. Posjeduje najljepše iluzije, kao i duhove te utvare.“ Da li su u HGZ-u znali o kome je riječ? Lako moguće, jer su u Zagreb vjerojatno doprli glasovi iz Ljubljane. U tamošnjem časopisu *Slovenec* objavljujane su reklame za nastup Uferinija, pa čak i

detaljan osvrt u kojem saznajemo da je cirkus nastupao u dvorani hotela „Union“. Uferinijevi su nastupi „jako fini, salonski“, a „predstave jako decentne, pa ih može gledati svatko. Ali nemojte misliti da je fakir Uferini čarobnjak koji je u vezi s vragom ili kakav spiritist. Na predstavama sâm naglašava, da su njegovi saveznici samo brzina i fizika, a da je spiritizam prevara.“ Slavni Uferini navodno je izvodio svoje predstave pred njemačkim carom Wilhelmom II. i kancelarom Bismarckom. Kao što je i red, u Ljubljani je iz HGZ-a otposlao odgovor s cijenom najma, a potpisali su ga tajnik Antun Goglia i potpredsjednik Vjekoslav Klaić. Dakle, uopće se nije postavljalo pitanje hoće li se ugledna zagrebačka koncertna dvorana iznajmiti za prizivanje duhova.

Premda je poznato da je dvorana HGZ-a služila za vrlo različite priredbe, uostalom, kao i staro Stankovićevo kazalište na Markovu trgu u kojem je bilo i cirkuskih predstava, teško je ući u trag konkretnim podacima. Srećom, pedantni administrativni tajnik HGZ-a Milutin Farkaš zabilježio je na Uferinijevom pismu podatke koji su upravi poslužili za odgovor, a potječu iz evidencije iznajmljivanja dvorane. Naime, hipnotizeri i iluzionisti nastupali su u HGZ-u gotovo svake godine početkom 20. stoljeća, primjerice Albert Krause, hipnotizer iz New Yorka (u ožujku 1900.) i „illuzionista Balthazar“ (u studenom 1904.). U dnevnom listu *Obzor* objavljivali su i reklame: u siječnju 1901. najavljuje se „Velika misteriozna predstava“ u maloj dvorani HGZ-a. Nastupili su „glasoviti holandski dvorski umjetnik i ilusionist Mr. Chambly i Mm. Kardec iz Amsterdama“, a na programu su bili i „Tajinstveni kabinet duhova, orientalna ptica čuda, te polet kroz zrak.“ Sljedeće je godine, sredinom lipnja, neobična predstava bila u velikoj dvorani dvije večeri za redom. Najava u *Obzoru* glasi: „Novi neobjašnjivi ovdje još nevidljivi experimenti na polju ocultizma, psihologije, djelovanja u daljinu, anamnesticke [anamnestik = lijek za jačanje pamćenja], prenosa misli i somnambulizma. Prvi put u Europi – Njušeci i videći medijum.“ Te „senzacionalne predstave“ izveli su stanoviti Homes&Fey. Riječ je o bečkom paru „antispiritista“, Emilu Gottliebu zvanom Georg Homes i njegovoj partnerici, kasnije supruzi, *Mme Fey*. Antispiritisti su zapravo raskrinkavali kojekakve iluzioniste onoga doba, ali su se uistinu koristili „mentalnom magijom“, npr. čitanjem misli. Homes i Fey su u centru Beča te iste, 1902. godine otvorili jedno od prvih kina, u kojem je bilo i raznih drugih čuda poput „samosvirajućeg klavira.“ O ovom je zanimljivom paru 2009. godine postavljena izložba u bečkom muzeju *Bezirksmuseum Meidling*.

A tko je bio Paolo Uferini? Pravo mu je ime manje zvučno: Paul Ufer (1865–1928), a potječe iz mađioničarske obitelji Ufer – otac Friedrich Wilhelm *alias* Guillelmo proputovao je u drugoj polovici 19. stoljeća Europu, a njegovi sinovi Paul i Alfred (Alfredo) nastavili su obiteljski posao, u kojem su nastupali od malena. O cijeloj obitelji možete pronaći više podataka na internetskoj stranici grada Arnstadta (<http://www.arnstadt.de/content/chronik/teil1.pdf>). Budući da je Arnstadt bio i prvo radno mjesto Johanna Sebastiana Bacha, u istoj se gradskoj kronici nalaze veliki glazbeni umjetnik i obitelj iluzionista. Na dopisu koji je poslao HGZ-u, Paolo Uferini nalazi se na donjoj fotografiji u sredini, a iznad njega su fotografije njegove supruge Sofie i djece: Willy je imao samo 11 godina kada je nastupao u Zagrebu, a kći Emmy je nastavila očev posao sve do 1930., tada pod senzacionalistički imenom *Society of Sensation*.

Nakon što smo za potrebe projekta *Partage plus* identificirali pošiljatelja i kontekst dopisa, trebalo je pronaći i podatak o izradi samog dokumenta. Obrazac za pismo iluzionista s talijanskim imenom i kasnijom njemačkom adresom koji piše iz Ljubljane u Zagreb tiskan je u – Češkoj. Sasvim sitnim slovima ispod slike djevojčice piše: „Grafičko umjetničko oblikovanje Emil Czech, Freiwaldau.“ Emil Czech (1862–1929) bio je austrijski slikar, koji je očito zarađivao za život i oblikovanjem memoranduma. Danas se Freiwaldau, grad blizu granice Češke i Poljske, zove Jeseník. U vrijeme njemačke okupacije Češke Freiwaldau je bio jedno od najznačajnijih nacističkih sjedišta. Nakon 1945. protjerani su svi Nijemci iz toga grada, a 1947. godine je promijenjeno i ime.

Do Uferinijeva gostovanja u HGZ-u na kraju nije došlo, iz nepoznatog razloga. Tako su Zagrepčani propustili priliku da vide čuda koja opisuje *Slovenec*: nastupao je „Aga, koji se diže u zrak i ostaje slobodno u zraku“, a Uferini je potom „u nazočnosti dvoje svjedoka zapalio svoju pomoćnicu na pozornici te pokazao njezin kostur na ‘žrtveniku’, no nakon pucnja iz puške ona se ponovno pojavila pred iznenađenim gledateljima. Obje večeri jako se dopao čarobni serpentinski ples koji je lijep i izveden posve decentno. Plesačice rade efekt s pomicanjem i mijenjanjem haljina, a najveći dojam postiže ‘čarobna’ promjena boja.“ Izvjestitelj *Slovenca* nije se međutim dao previše impresionirati. Možda je slutio da se zapravo radi o trikovima, jer je cijela predstava bila pod okriljem imena Alessandra Cagliostro, talijanskog pustolova i varalice iz 18. stoljeća koji je bio poznat po čitavoj Europi.

Nada Bezić

Ne spominjemo ovu programsku liniju zbivanja u dvorani HGZ-a ni zbog egzotike, niti zbog karnevala, pa iako nas dovodi na rub cirkuske sfere, čak niti zbog 10. godišnjice Novog cirkusa u Zagrebu, koja se savršeno rimuje sa 100. godišnjicom Velikog rata. (Naročito u zlorabljenju riječi cirkus za malignu komponentu europskog moralnog kaosa početkom 20. stoljeća, te društvene i političke drame i rata). Vjerojatnije je to zbog pritajene želje da se nastavi i osuvremeni široki spektar aktivnosti kojima je HGZ uz glazbene programe bio utočište, izvorište, podupiratelj ili zaklon, a što uključuje sve oblike predstava od kazališnih događaja s najrazličitijim poetskim estetikama do predavanja i projekcija, zašto ne i performansa.

(S. M.)

NAJAVLJUJEMO

MUZIČKI LEKTORIJ

Utorak, 4. veljače u 19.30 sati

MARCEL BAČIĆ: *Dur i mol*

U muzici je *dur* veseo, a *mol* tužan. Čini se da je to prvi put primijećeno oko 1650. u jednom baroknom muzičkom razgovoru Demokrita i Heraklita. „È pur da ridere“ u *duru* pjeva Demokrit, „è pur da piangere“ u *molu* pjeva Heraklit u kompoziciji za dva soprana i continuo Giacoma Carissimija na tekst Domenica Benignija: „To je za smijati, / to je za plakati, / stalno slušati kako zaljubljeni jadikuju pred nemilostivim *tvrdim* srcem“, „*duro cor*“ stoji u originalu, riječi koje iznimno i Heraklit pjeva u *duru*. Sudobnog teoretičara Athanasiusa Kirchera Carissimijev je muzički kontrast podsjetio na retoričku figuru *metabole*, na ponavljanje iste stvari različitim riječima. Sonatu za violončelo i klavir Elliotta Cartera čelist mora svirati na Schönbergov, a pijanist na Stravinskijev način.

1914. – GODINA “POSTOLARA” I RATA

Hrvatsko narodno kazalište u Zagrebu u siječnju je završilo ciklus predstava opere *Postolar iz Delfta** Blagoja Berse, čija je premijera bila u listopadu 2012. Lijepo se tako zaokružilo 100 godina od praiizvedbe *Postolara* u tom istom prostoru, a brojne svijeće na Bersinom grobu na Mirogoju svjedoče da su se mnogi sjetili i 80. godišnjice njegove smrti (umro je na sâm dan Nove godine 1934.). Bersin *Postolar* kao da omeđuje ratne godine, od zagrebačke praiizvedbe u siječnju 1914. do bečke premijere 7. studenog 1918., četiri dana prije kapitulacije Njemačke. Veliki je rat za Bersu bio itekako bolna stvarnost, kao što možemo pratiti u njegovom dnevniku već od 30. srpnja 1914.: „Prekjučer Austrija navjestila rat Srbiji – prokleta bila – mrzim Austriju iz dna duše moje“ (*Dnevnik i Uspomene*, prir. E. Sedak i N. Bezić, Zagreb: HGZ, 2010).

Redatelj Krešimir Dolenčić ponudio nam je u svojoj viziji *Postolara iz Delfta* fascinatnu sliku pakla u trećem činu, s raznim oblicima grozota što će tek doći nakon 1914. godine. U svojem je tekstu *O postolaru Bersi i skladatelju Pietu*, objavljenom u programskoj knjižici HNK, pisao dakako i o godini 1914., „kada je bilo važnije što prije otrčati na ratište i u kakvom blatnjavom rovu ostaviti kosti, nego pohoditi operne premijere.“ Zamolili smo ga za svojevrсни nastavak njegovih promišljanja o Bersi i Velikom ratu.

„Umjetnost i svakovršni umjetnički izraz vrlo često znamo objasniti (što god ta riječ ‘objasniti’ u umjetnosti značila) nekom vrstom komentara, reakcijom, ili pak opisom trenutnih zbivanja u povijesti ili društvu. Umjetnost uvijek odgovara na velika i važna, kao i na manje velika i sramotna poglavlja čovjekova postojanja, umjetničko djelo suzvučje je i onog najintimnijeg i onog izvanjskog, koje nam pak određuje ono nutarnje. No, isto tako umjetnost i najavljuje, upozorava, upire prstom, često i vrišti ukazujući na neminovnost još jednog zlog poglavlja, banalnog, glupog, pohlepnog, bahatog i tragičnog, koje će doći. Pa tako i naš Bersa, iako uzima Andersena kao predložak djela u koje je ugradio i svoju osobnu borbu za probitkom te želju da se njegov izvanserijski talent iz jedne zemlje na rubu carstva, prevažne i nevažne (kako ju god čitali) pokaže, svjesno ili nesvjesno upisuje motiv pakla u zadnjem činu glazbenim jezikom bližim vremenu kojeće doći za nekoliko mjeseci, pa i kasnije, nego očekivanim onodobnim tonskim slogom. I ako zamišljam nepostojeći četvrti čin *Postolara*, mogli bismo ga mirno potražiti kod *Wozzeka*, genijalne opere jednog drugog skladatelja koja pak, skladana za vrijeme i nakon kataklizme Prvog rata, a izvedena 1925., nagovještava da nažalost, nije gotovo, i da se vrag oteo kontroli, da mu nije dosta i da slijede godine priprema za još strašniju pošast. Biti vizionarom nije dano mnogima, ali u jednom segmentu naš Blagoje Bersa taj naziv zaslužuje. No, tko je on i tko smo mi da sa ruba carstva (Austro-Ugarskog, ili pak Europskog, današnjeg) upozoravamo?“

Krešimir Dolenčić

* “Ovdje je posrijedi prijevodni zalom koji se prenosi sve od vremena praiizvedbe opere *Der Schuster von Delft* i koji smo nažalost perpetuirali u prvome svesku Bersine korespondencije. Pogrešno je, naime, preveden njemački prijedlog *von*, koji znači i *od* i *iz*. Rečeni postolar naprosto je *iz* grada imenom Delft, a nije plemenišaš kojemu bi *to od* bilo dijelom toponimnoga plemićkog predikata, ili pak – prema regionalnoj semantici – potječe iz zaleda koje gravitira Delftu. Slični su zalomi žalibože česti i dan-danas u prijevodima engleskoga *of* i francuskoga *de* kada se javljaju u takvim konstrukcijama.”

(Blagoje Bersa: *Korespondencija. Druga knjiga*, uredila Eva Sedak, lektorirala Giga Gračan, Zagreb: HGZ, 2012; *Predgovor*, bilješka na str. 10).

SILVIO FORETIĆ I TKANJE MREŽE POVIJESTI GLAZBE I GLAZBENOG ŽIVOTA

Muzički salon SC-a priredio je 8. siječnja u MM centru SC-a koncert, multidisciplinarni esej i performans, koji je podsjetio na prvi koncert Ansambla za suvremenu glazbu, uz sudjelovanje njegovih osnivača, Silvija Foretića i Janka Jezovšeka. Publiku su pozvali da se sjeti ili upozna nastajanje jednog segmenta iznimne i naizgled ekscentrične povijesti hrvatske suvremene glazbe, između ostalog i uz dokumentaciju koju su Foretić i Nikša Gligo objavili u *Prologu* obilježavajući 10. godišnjicu Ansambla. Gligo u uvodu napominje da namjera nije da bude „sazimanje, a još manje vrednovanje (...) naprosto želi biti nastavak svojevršne makar imaginarne nazočnosti AzSG-a i cijele pometnje koju je on svojim pojavljivanjem prouzročio.“

Upravo zbog te pometnje uslijed radikalnog Foretićevog iskoraka iz tradicionalne glazbene sfere (ili iz glazbe same, glazbe „Istre“ i HGZ-a, kako je napisao Igor Mandić) i to s opominjućom ironijom, koja je ujedno i prikrivena sumnja u naslućenu jednoznačnu pravovjernost novog doba i glazbenog zakona, manje se pažnje posvećivalo namjeri i naporu Foretića da upozori na bit i okvir moderne klasike, da je utka u naš glazbeni život i predodžbu o putu nove glazbe, a gotovo se previdjelo da je u to uklopio djela hrvatskih skladatelja Josipa Štolcera Slavenskog i Dragana Plamenca.

Provedba obveze pamćenja i obilježavanja godišnjica ponekad budi cijeli sustav jekâ koje sugeriraju neka njihova druga ili dotad neprepoznata ishodišta, odnosno na posebni način potvrđuju stara. Za HGZ i njegovo glasilo (čiji je prošli broj bio skromni, ali koncentrirani hommage Draganu Plamencu), činjenicom da je na drugom koncertu AzSG izveden Plamenčev ciklus popijevaka *Trois poèmes de Ch. Baudelaire* nastao 1914. godine, počinje jedan novi povijesno-zvučni niz odjeka, čak s određenim nadama. Foretić, koji je dirigentskim radom s Društvenim orkestrom HGZ-a ostvario zanimljive glazbene programe, instrumentirao je, naime, klavirsku pratnju *Trois poèmes de Ch. Baudelaire* u povodu 50. godišnjice nastanka tog djela, a izvedba je bila 6. svibnja 1964. u dvorani HGZ-a u okviru Majskog festivala studenata Jugoslavije. Te su note izgubljene, ali ne i Foretićeva vjera u profinjenu slojevitost te kompozicije, pa on već desetak godina radi na novoj instrumentaciji koju bi bilo lijepo čuti u HGZ-u u 100. godišnjici njezina nastanka. Vrijedi napomenuti da su *Trois poèmes...* u izvedbi Andreje Hill i Danijela Detonija predstavljale hrvatsku glazbu u okviru festivala Hrvatske u Francuskoj kao dio hrvatskog glazbenog festivala Radio France u prosincu 2013.

Vjerujem da smo s malo mašte mogli čuti i te bodlerijansko-plamenčeve boje i tonove glazbe i duha u završnom zvuku obljetničkoga koncerta, posljednjoj Foretićevoj lucidnoj kreaciji kada je pozvao publiku da jednim glasom, krikom, izrazi poštovanje i sjećanje na mrtve. U tom krikom, više clusteru glasnog daha nego poviku ili pjevu, kao da su objedinjene duhovne, moralne i glazbene ideje, koje su se sretale na tom prividno autsajderskom putu – u rasponu od Mahlerovog *Dunkel ist das Leben, ist der Tod* do Stockhausenovog *Atem ist das Leben*. Na čas je oživjela zaboravljena ljepota inteligentnog čina i tople misli.

Seadeta Midžić

HRVATSKI GLAZBENI ZAVOD
10000 Zagreb, Gundulićeva 6
TAJNIŠTVO: 48 30 833, fax: 48 30 701
hgz@hgz.hr
KNJIŽNICA: 48 30 824
knjiznica@hgz.hr
ponedjeljak, sri. i pet. 11–14, sri. 16–20 sati
BLAGAJNA: 48 30 822, blagajna@hgz.hr
ponedjeljak–petak 11–14 i 19–20 sati
i jedan sat prije početka koncerta

VELIKA DVORANA HRVATSKOGA GLAZBENOG ZAVODA

KONCERTNA SEZONA CLXXXVII (2013/2014)

VELJAČA

www.hgz.hr
hgz@hgz.hr

UREDNIČE:
Nada Bezić
Seadeta Midžić

ZA IZDAVAČA:
Marcel Bačić

nedjelja, 2. II. u 20 sati

EPTA i KONCERTNA DIREKCIJA ZAGREB
Koncert u povodu 15. godišnjice Međunarodnog pijanističkog natjecanja "Svetislav Stančić"

Eugen Indjić, *klavir*

Mozart, Chopin, Debussy, Stravinski

ODREĐENI BROJ BESPLATNIH ULAZNICA ZA ČLANOVE HGZ-a

utorak, 4. II. u 19.30 sati

HRVATSKI GLAZBENI ZAVOD
(Podrumska dvorana)
Muzički lektorij
Marcel Bačić: *Dur i mol*
ULAZ SLOBODAN

petak, 7. II. u 20 sati

KONCERTNA DIREKCIJA ZAGREB
Leonidas Kavakos, *violina*;
Enrico Pace, *klavir*
Beethoven, Debussy, Ravel, Respighi

nedjelja, 9. II. u 18 sati

HRVATSKI GLAZBENI ZAVOD
Društveni koncert
Barok i klasika
Društveni komorni ansambl HGZ-a, umjetnički voditelj Marijan Zlatarić
Gosti: Mješoviti zbor "Nebo", zborovođa Petra Horvat
Jarnović, Vivaldi, Bach, Gluck, Beethoven, Mozart
ULAZ SLOBODAN

utorak, 11. II. u 20 sati

HRVATSKI KOMORNI ORKESTAR
Dirigent: Daniel Bortolasy
Elgar, Piazzola, Kurmangazay, Gomes, Krieger
ODREĐENI BROJ BESPLATNIH ULAZNICA ZA ČLANOVE HGZ-a

utorak, 11. II. u 20 sati

HRVATSKI GLAZBENI ZAVOD
(Podrumska dvorana)
Radionica utorkom
Revolver (The Beatles, 1966.)
Voditelj: Tihomir Petrović
ULAZ SLOBODAN

petak, 14. II. u 20 sati

GLAZBENA ŠKOLA VATROSLAV LISINSKI
Koncert učenika za Dan Škole

subota, 15. II. u 20 sati

GLAZBENA ŠKOLA VATROSLAV LISINSKI
Koncert učenika za Dan Škole
Gosti: učenici glazbenih škola iz Osijeka, Pule i Rijeke

nedjelja, 16. II. u 12 sati

GLAZBENA ŠKOLA PAVAO MARKOVAC
Završni koncert 20. međunarodnog natjecanja "Mladi virtuozii"

utorak, 18. II. u 20 sati

ZAGREBAČKI SOLISTI
Solist: Oliver Triendl. *klavir*
Schubert, Papandolulo, R. Strauss
ODREĐENI BROJ BESPLATNIH ULAZNICA ZA ČLANOVE HGZ-a

srijeda, 19. II. u 20 sati

HRVATSKI GLAZBENI ZAVOD
Društveni koncert
Barokno putovanje
Društveni orkestar HGZ-a
Dirigent: Zoran Juranić
Solistica: Tena Lebarić Rašković, *mezzosopran*
Vivaldi, Hasse, Albinoni, Rameau, Purcell, Buxtehude, Locatelli
BESPLATNE ULAZNICE ZA ČLANOVE HGZ-a I HDGU-a

petak, 21. II. u 20 sati

GLAZBENO UČILIŠTE ELLY BAŠIĆ
Koncert učenika Učilišta

subota, 22. II. u 20 sati

KONCERTNA DIREKCIJA ZAGREB
Molto cantabile 2
Hommage à Ljiljana Molnar-Talajić
Ivana Lazar, *sopran*
Danijel Detoni, *klavir*
R. Strauss, Debussy, Marković, Pettan, Massenet
ODREĐENI BROJ BESPLATNIH ULAZNICA ZA ČLANOVE HGZ-a

nedjelja, 23. II. u 11 sati

GLAZBENO UČILIŠTE ELLY BAŠIĆ
Koncert učenika Učilišta

nedjelja, 23. II. u 20 sati

MUZIČKA AKADEMIJA U ZAGREBU
Virtuoso
Chopin
pijanisti: Elizabeta Adžaga, Lucija Dogan, Magdalena Leko, Lidija Škuflić, Marko Biškup
BESPLATNE ULAZNICE ZA ČLANOVE HGZ-a

ponedjeljak, 24. II. u 20 sati

HRVATSKI GLAZBENI ZAVOD
Društveni koncert
Dani više nisu tako hladni
Big Band HGZ-a
Dirigent: Zlatko Dvoržak
Gost: Božidar Mati, *volak*
Gershwin, Porter, Dvoržak, Depolo, Prohaska
BESPLATNE ULAZNICE ZA ČLANOVE HGZ-a I HDGU-a

utorak, 25. II. u 20 sati

ZAGREBAČKI KVARTET
Sergej Evseev i Davor Philips *violine*; Hrvoje Philips *viola*; Martin Jordan, *violončelo*
Šulek, Beethoven, Smetana

četvrtak, 27. II. u 20 sati

GLAZBENA ŠKOLA PAVAO MARKOVAC
Svečani koncert u povodu Dana Škole

petak, 28. II. u 20 sati

GLAZBENO UČILIŠTE ELLY BAŠIĆ
Koncert učenika Učilišta